

ἡ Γερμανία καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ μένη διηρημένη, ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωσις διεκδικεῖ θέσι πρώτης Δυνάμεως σὲ κλίμακα παγκόσμια, μὲ τὴν Κίνα κοντὰ τῆς, ἐνῶ ταυτόχρονα δλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀποικιακῆς κυριαρχίας ἔχει διασεισθῆ καὶ ἡ Βρετανικὴ Αὐτοκρατορία, ὡς συμβολικὴ δύναμις τῆς Εὐρωπαϊκῆς παγκοσμιότητος τοῦ περασμένου αἰῶνα, πορεύεται πρὸς τὴν δύσι τῆς. Ἡ Εὐρώπη—αὐτὸ ποῦ ἔμεινε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη—δὲν εἶναι πιά ἡγεμονικὴ ἡπειρος. Εἶναι ἡ σκιά τῆς. Προσπαθεῖ νὰ διασώσῃ ὅ,τι τῆς εἶναι δυνατόν. Καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ ὀργανώσῃ αὐτὸ τὸ ὑπόλοιπο ποῦ τῆς ἔμεινε. Νὰ ὀργανωθῆ ἡ ἴδια τῆς σὲ μιὰ Κοινὴ Ἀγορὰ μὲ τὸ ὑπόλοιπο τῶν ἀποικιῶν τῆς καὶ νὰ συγκεντρώσῃ γύρω ἀπὸ τὴν Κοινὴ αὐτὴ Ἀγορὰ, τὴν συνεχόμενη περιφέρεια, ὡς Ἐλεύθερη Ζώνη.

Ἡ προσπάθεια, ἂν τὸ πάρουμε τὸ πρᾶγμα στὴν οὐσία του, δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἄμυνα. Μιὰ ἀναγνώρισις ὅτι ὁ πῆριξ τῆς Εὐρώπης χῶρος δὲν ἐπιτρέπει πιά νὰ συνυπολογίζεταί ὡς χῶρος Εὐρωπαϊκός, ὅπως ἦταν πρὶν. Μιὰ πανηγυρικὴ πιστοποίησης τῆς μεγάλης ἀνακατατάξεως τῶν δυνάμεων ποῦ ἐπῆλθε στὸν κόσμο, κατὰ συνέπεια τῶν πολέμων καὶ τῶν ἐξεγέρσεων. Ἐνας ἀναδιαιμοιρασμὸς σφαιρῶν, κατὰ τὸν ὁποῖον ὅμως ἀναδιαιμοιρασμὸς, τῆς Δ. Εὐρώπης τῆς ἔχει μείνει τὸ μικρότερο τεμάχιο.

Ἡ κίνησις γιὰ μιὰ κοινὴ Εὐρωπαϊκὴ Ἀγορὰ συνιστᾶ κατ' ἀρχὴν μιὰ προσπάθεια πρὸς μετρίασμό ἢ καὶ ἄρσι ἀκόμα, ἂν αὐτὸ εἶναι δυνατό, τῶν ἀνταγωνισμῶν, μὲ μιὰ στενὴ συνεργασία τῶν ἐπὶ μέρους οἰκονομικῶν δυνάμεων, σὲ κλίμακα ὑπερεθνικὴ, διακρατικὴ.

Συνιστᾶ, κατὰ δεύτερο λόγο, μιὰ διάνοιξι χῶρου γιὰ τὴν δυτικογερ-

μανικὴ οἰκονομία. Μιὰ ἐνσωμάτωσι τῆς οἰκονομίας αὐτῆς στὴ δυτικὴ Εὐρωπαϊκὴ Ζώνη καὶ ἐνεργὸ συμμετοχὴ τῆς στὴν ἀξιοποίηση τῶν Γαλλικῶν καὶ Βελγικῶν ἀποικιῶν.

Συνιστᾶ τέλος, ἡ κίνησις γιὰ μιὰ Κοινὴ Εὐρωπαϊκὴ Ἀγορὰ, μιὰ βεβαίωσι περὶ τοῦ ὅτι ἡ Εὐρώπη παραιτεῖται σχεδὸν ἀπὸ τὸν ρόλο κυριαρχικῆς ἡπείρου καὶ ἀνασυγκροτεῖται σὲ περιφερειακὲς βάσεις ἐπάνω, μέσα στὸν ὅλο δυτικὸ χῶρο, ὑπὸ Ἀμερικανικὴ ἡγεσία. Ἐτσι ἄλλωστε καὶ εἶχε προσδιορισθῆ ὁ ρόλος ἀρχικὰ, ἀπὸ τὸν ἴδιο, τὸν τότε ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Η.Π.Α. κ. Μάρσαλ, στὸν λόγο ποῦ εἶχεν ἐκφωνήσῃ στὸ Πανεπιστήμιο Χάρβατ τῆς 5ης Ἰουνίου 1947, ὅπου ἔλεγε :

«Πρὶν ἀκόμα ἡ Ἀμερικανικὴ κυβέρνησις κατορθώσῃ νὰ συνεχίσῃ περαιτέρω τὴς προσπάθειές τῆς πρὸς θεραπεία τῆς καταστάσεως καὶ βοήθησῃ τὴν Εὐρώπη νὰ μπῆ στὸ δρόμο τῆς ἀναρρώσεως, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπέλθῃ μιὰ συμφωνία μεταξὺ τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τῶν τωρινῶν ἀναγκῶν τῆς, ἐπὶ τοῦ τι οἱ ἴδιες αὐτὲς χῶρες θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν ὥστε νὰ καταστήσουν ἀποτελεσματικὴ τὴν βοήθειά μας. Δὲν θὰ ἦταν, οὔτε καλὸ οὔτε ὠφέλιμο, νὰ ἀναλάβουμε ἑμεῖς νὰ ἀποκαταστήσουμε ἕνα πρόγραμμα Εὐρωπαϊκῆς οἰκονομικῆς ἀνασυγκροτήσεως. Αὐτὸ εἶναι ὑπόθεσις τῶν Εὐρωπαίων. Ἡ πρωτοβουλία πρέπει νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Ὁ δικὸς μας ρόλος ἔγκειται στὸ νὰ βοηθήσουμε φιλικὰ γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ προγράμματος καὶ νὰ συμβάλουμε κατόπιν στὴν πραγματοποίησί του, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατό. Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ εἶναι κοινὸ καὶ νὰ γίνῃ παραδεκτὸ ἀπὸ ἕναν ἀριθμὸ Εὐρωπαϊκῶν ἔθνων, ἂν ὅχι ἀπὸ ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη».

Αὐτὰ ἐλέχθησαν τότε, στὰ 1947,